

דברי הכפר

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2874 * ד אייר תשפ"ה * 2 מאי 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

תודה רבה לכל מארגני ומשתתפי אירועי יום הזיכרון ויום העצמאות.

טקס יום הזיכרון היה מרגש ומכבד.

וטקס יום העצמאות, למרות כל האזהרות ולמרות מזג האוויר, נערך לתפארת
קיבוץ כפר הנשיא.

תודה לכל העוסקים במלאכה, זה לא ברור מאליו ואנו מעריכים זאת מאוד.

תודה רבה

אגף תשתיות ונכסים - כפר הנשיא

הודעה על הפסקת חשמל יזומה

ביום שני 05/05/2025

בין השעות 8:00-16:00

בכל הקיבוץ וההרחבה

העבודה תתבצע ע"י חברת חשמל לטובת פירוק וחיבור קו
מתח גבוה ברחוב החדש בהרחבה

לידיעתכם והיערכותכם
אגף תשתיות

משיאים משואות

ככל שנה בשנים האחרונות גם השנה חילקנו תעודות הצטיינות ל"מתנדבי השנה" שהשיאו משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל. למרות מצב הרוח הירוד, בשל מצב המדינה והחטופים, היה טקס שרומם את הלב.

1. הוא שילוב של מקגייור וסטיב ג'ובס. לפחות כך הוא נראה בעיני טכנופובים מבוגרים כמוני, הזקוקים להדרכה/הנחייה באיך נכנסים לווטסאפ, או איך מוצאים כתובת אימייל. או סתם איך מתמודדים עם הודעות פשינג. ותמיד הוא נענה בחיוך וברצון טוב. לאחרונה אף עלה בדרגה בעקבות תזוזת כוחות גלובלית ומונה להיות מפקד כיתת כוננות. ואם לא זיהיתם עד עכשיו אני מתכבד להזמין את רתם איילון הבלתי נלאה להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

2. 59 בני ערובה נמצאים עדיין במנהרות החמאס הרחק מבני משפחתם, מאור היום, מהחופש. מי שדואג שלא ישכחו שם מלב הם אנשים שתומכים במשפחות החטופים בכל רחבי הארץ, אם ביציאה להפגין בצמתים ובגשרים, ואם על ידי כך שהם מהווים קשר/גשר בין הישוב בו הם שוכנים למטה החטופים. מכאן אנחנו מבטיחים למשפחות החטופים, שנעשה הכל כדי לגרום לכך שהאחרים על הטיפול בשובם, יעשו גם הם הכל כדי שישובו כולם כאיש אחד, מבלי להשאיר איש מהם מאחור, עכשיו! גם לנו יש אשת קשר כזאת שמייצגת את החטופים ובני משפחותיהם בישובנו השוכן על גבעה נישאה בגליל העליון. בנוסף לכל אלה היא גם מתווכת נאמנה של קשר עם ספקי פירות, אוכל דרוזי, גבינות, לחמים ועוד. אני מתכבד להזמין את שונטל בסו בכר להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

3. הצבא כידוע צועד על קיבתו. אחת הסיבות שבגללן נפוליון הפסיד במלחמה ברוסיה הייתה קווי אספקה ארוכים. מדי. החיילים לא אכלו בזמן ולכן הם גוועו ברעב ובקור ונפוליון נסוג. אצלנו זה לא יקרה, בעיקר בגלל שחיילים שלחנו בלבנון ברגע שהם נעשו רעבים הם היו עוצרים בתחנת הריענון לחיילים בעמיעד, ויורדים על סנדוויץ' דשן ושתייה ומחיים את נפשם.

המלאכים שמפעילים את תחנות הריענון עושים זאת בהתנדבות, במסירות נפש גדולה ובכל מזג אוויר. אין פלא שבסוף חזבאללה הוכה שוק על ירך. וכל זה קרה בגלל שמאוקטובר 23 עד סוף פברואר 25 היו שם: עמליה נוי, נורית אורן, אשר איילון, אביבה לינטון, אביבה אפשטיין, דודי פוקס, מיכל דדוש, מרים כהן, רינה כרם, שרה דבולט, אבלין וולך. אני מתכבד להזמין את מלאכי תחנת הריענון בעמיעד להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל,

4. במיתולוגיה היוונית מסופר על כארון שהיה מעביר את המתים את נהר הסטיקס בדרכם לעולם הבא. כמובן שכל אחד מהמתים היה צריך לשלם עבור הנסיעה, ולכן נהגו היוונים ואחר כך גם הרומאים להשאיר מטבע מתחת ללשון המת כדי שיוכל לשלם על חציית הנהר לצד השני. אצלנו תודה לאל למרות ההפרטה לא צריך לשלם. ובכלל אצלנו חורשת הזיתים המכסיפה, שאני קורא לה 'בית אחרון במולדת', מצפה לכולנו באופן שווה לכל נפש. אבל גם אצלנו יש אדם אחד שדואג לכולנו, כל אחד בתורו, ונא לא למהר בבקשה, לכל המעטפת שכוללת בסופו של יום את הדרך האחרונה אל המנוחה הנכונה. אני מתכבד להזמין את רפי פרנק להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

5. פעם, כך אומרים, לפני שהציידים הפרה היסטוריים נולדו, הייתה אישה שריכזה בידיה את כל חוכמת השבט ודאגה להעביר אותה אל הדור הבא. במידה רבה הספריה הדו לשונית שלנו היא סוג של מקום המרכז את חוכמת כל השבט שלנו. שם תוכלו למצוא כל ספר בכל נושא שיעלה על דעתכם, החל בפילוסופיה וכלה בנובלות ורומנים וספרות מקור. מה שתרצו. גם ממלכת החוכמה הזאת שלנו מנוהלת ביד רמה על ידי אישה שאני נזהר מאוד בכבודה בעיקר משום שהיא מבינה בנחשים הרבה יותר טוב מפקיר הודי. ואת זה אני מציין בעיקר בגלל שקיבלתי נכישת נחש בלתי נשכחת. אני מזמין את רותי עמית להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

6. הראשון לתעד את התרבות כרצף של אירועים וסיפורים בתרבות המערב היה המשורר הומרוס שכתב את האיליאדה והאודיסיאה. שאפילו זכה לקבל הכשר מחכמי התלמוד: "רבי עקיבא אומר, אף הקורא בספרים חיצוניים ספרי בן סירא וספרי בן לענא אין לו חלק לעולם הבא, אבל ספרי הומרוס וכל הספרים שנכתבו מכאן והילך - הקורא בהן כקורא באיגרת". והנה גם אצלנו יש מישהו שאחראי באופן שוטף על סיכום שבועי מבחינת המאורעות והאירועים, הטובים והקשים שחלים על המקום שלנו. אחת לשבוע יוצא העיתון המקומי דברי הכפר, מרגע התהוות ישובנו במנסורה ועד עצם היום הזה. במקביל לעיסוקה זה היא משמשת גם כתחנת מידע אישית לכל מה שקורה באזור. מהאלונית ועד מה שקורה בטובא זנגריה. אני מתכבד להזמין את דורית צחור להשיא משואה לכבוד קיבוץ כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

7. בהרבה מובנים הרחקנו מאוד מהשטעטל העיירה היהודית במזרח אירופה. אבל יש לנו נקודה, אולי יחידה, שבה אנחנו ממשיכים את מסורת השטעטל. יש לנו "כליזמרים" משלנו. נגינת הכליזמרים במזרח אירופה ליוותה את מרבית אירועי מחזור החיים בקהילות השונות ובכלל זה אירועי שמחה ואבל. וכן, גם אצלנו נמצאים האנשים האלה, שבשעותינו השמחות ואלה הקשות והעצובות מלווים אותנו בנועם קולם ובצליליהם, כשהם משמחים ומנחמים אותנו לפי הצורך של הקהילה. לכל איש יש שם. וכמובן שגם לכל האנשים הטובים האלה יש שמות: דניאלה פוטרמן, ארז מירב, איתמר בראל, שמרית שולץ, סמדר שטרית, גיא וגנר, רוני וגנר, רתם איילון, גל איפרגן, זוהר דקל מיראון, ברי פורת, יבין בן רשף, נעמי בן אמוץ. וחברות/י מקהלת הגוספל: אליה צוקר, איתמר בראל, מלי עמית, מיכל קולודני, דבי אדות, רחל גינת, ציונה מזרחי, ניצן בר שמואל, טרי לפינג, אורי עוזיאל, רוני וגנר, ומעמיעד: רותם סנדק, ויפעת שדה. אני מזמין את נציגיהם להשיא משואה לכבוד כפר הנשיא ולתפארת מדינת ישראל.

מאחד במאי עד השלושים וחמישה בו

1. חודש מאי הוא חודש נפלא, הוא מתחיל באחד במאי האדום, יום התעוררות גדול למען כל המדוכאים, הנדכאים, המנוצלים, המושפלים עלי אדמות. והוא מסתיים בשלושים וחמישה במאי. של אריך קסטנר. אמנם אין כידוע סוסים שמדברים עברית, אך ישנו סוס שמדבר גרמנית בתרגום לעברית שנקרא נגרו קבלו. "שלושים וחמישה במאי" הספר הראשון בחיי שהוציא אותי לחופשי מבלי שלקחתי שום אמצעי כימי לפני כן: "אני לא מוצא את זה, דוד", הוא אמר לפתע. "את מה?" שאל רינגלהוט, "את מינה פון בורנהולם?" "לא, את הים הדרומי", אמר קונרד. "את הים הדרומי?" שאל הסוס בהפתעה. כשפתח את לסתותיו כדי לדבר, נפל קונרד בקול חבטה על הרצפה. "מזל שהנברשת של מילברג כבר נפלה", אמר הדוד וחיכך את כפות ידיו בהנאה. "אבל מה נעשה עם הים הדרומי הזה?" הוא פנה לסוס ואמר, "אחייני צריך לכתוב עד מחר חיבור על הים הדרומי". "וזה רק כי אני טוב בחשבון", התלונן קונרד. הסוס הרחרר שנייה. אחר כך הוא שאל את הדוד אם יש לו פנאי אחר הצהריים. "בודאי", אמר רינגלהוט, "ביום חמישי אני מתחיל את התורנות שלי בבית המרקחת רק בלילה".

"מצוין," קרא נגרו קבלו, "בואו נקפוץ לשם לרגע."
 "לבית המרקחת?" שאלו קונרד והדוד פה אחד.
 "מה אתכם?" אמר הסוס, "לים הדרומי כמובן".

2. ואם כבר להיות נאיבי אז עד הסוף

דגל אדום

דָּגֵל אָדָם, דָּגֵל חַג וּמוֹעֵד
 הָאָדָם אֶת הַחֹשֶׁךְ בְּבִדְךָ הָרוֹעֵד.
 בְּכָל קֶרֶן רְחוּב וְכָפֹר וְסִמְטָה
 שֶׁנֶּצַל בֶּן-אָדָם בְּחִסּוֹת חֲשֵׁכָה,
 בְּמִקְוֶה בּוֹ נָפַל וּמִכָּאֵב הַתַּפְתָּל
 בְּדֶךְ הָאָדָם מְכַאֲבֵיו יִקַּל.

דָּגֵל אָדָם, דָּגֵל חַג וּמוֹעֵד
 הִסֵּר אֶת הַחֹשֶׁךְ בְּבִדְךָ הָאוֹהֵד.
 מִלֵּהט מִתְקַת בְּכוֹר הָאֵשׁ
 מִמֶּרְתֶּף מְכוֹנוֹת קָר וּמִיָּאֵשׁ
 מִדְּכוּי פּוֹעֲלִים וְאֶזְלַת יָדָם
 הוֹצֵא לְאוֹר שְׁמֵשׁ חֲרוֹת כָּל אָדָם.

דָּגֵל אָדָם, דָּגֵל חַג וּמוֹעֵד
 גָּרַשׁ אֶת הַחֹשֶׁךְ מִכָּל פּוֹעֵל בּוֹדֵד.
 סִלַּק מִשְׁמֵנו סִפְקוֹת וְצִלְלִים,
 מָלֵא אֶת לִבְנוֹ אֲחוֹת עֲמִלִים,
 בְּסִלַּע חֲיִינוֹ נִחְצַב עַד זֹב דָּם,
 לְהַאִיר אוֹר גָּדוֹל לְעִלּוֹי הָאָדָם .

• מול קיר הבזלת

אין לי מקום אחר בעולם כולו, שבו אני יכולה להתייחד ולקרוא בשמותיהם של הסבים והסבתות שמעולם לא הכרתי ועם דודתי הי"ד, שנרצחו בשואה. רק בכפר הנשיא בישראל, שמותיהם של בני משפחתי הנספים מועלים שנה אחרי שנה בטכס מכובד מול אנדרטה של עצמת בזלת, עם רוך ויופי של פרחים ונרות. כבר שנים שאביבה לינטון, ציונה מזרחי ורחלי פוקס, רפי פרנק, אנשי ההגברה ואחרים מכינים את המקום, כך שיהיה נוח לשבת ורקע יפה לבני הדור השלישי, הרביעי והחמישי המעלים את זכרם של קרובי משפחותיהם.

תודה, תודה לעושים במלאכה.

• החללים הראשונים שלי (לקראת יום הזיכרון לחללי מלחמות ישראל)

הם חללים אלמונים, כמעט.

הראשון, שאינני זוכרת את שמו, אם כי את מראה פניו, אני חושבת, שאני זוכרת, היה עם קבוצה של אנשי ההגנה שחנו בתלפיות בירושלים. הכרתי אותו עוד לפני פרוץ מלחמת השחרור. מעבר להיותו איש ההגנה, כלומר עדיין לא חייל באופן רשמי כי השלטון הבריטי עוד היה בארץ. הוא היה הספרן של מועדון אנשי ההגנה בתלפיות. וכך אני זוכרת אותו כאיש רוח ולא דווקא כלוחם. בחמישה עשר במאי 1948 עזבו הבריטים את הארץ. הם לא העבירו את מתקניהם למי מהצדדים, אלא השאירו אותם הפקר כך שמי שיצליח לכבוש אותם, הם יהיו שלו. מחנה אלנבי בבקעה, ירושלים, היה אחד מהמתקנים האלה, ושם התחולל קרב, ובקרב הזה נפל הספרן שלי, שאני זוכרת במעורפל את דמותו וזוכרת בבירור את מותו.

החללים הראשונים האחרים "שלי" הם החללים האלה (על פי chat gpt)

ההלוויה ההמונית הראשונה בהר הרצל בירושלים נערכה ב-17 בנובמבר 1949. בטקס זה נקברו 323 חללים, רובם נפלו בקרבות מלחמת העצמאות בגוש עציון, בשיירות אל הגוש, בקרבות בנווה יעקב, גבעת הרדאר ובקרבת לטרון.

החללים הועברו מקבורות זמניות לאחר מאמצים רבים לאיסוף עצמותיהם מאזורים שהיו בשליטת ירדן, בתיווך אנשי האו"ם. ההלוויה הייתה אירוע מרגש ורב-משתתפים, שהפך את בית הקברות בהר הרצל לפנתיאון לאומי לחללי מערכות ישראל.

ב 17 בנובמבר 1949 הייתי בכתה ג' בבית החינוך על שם חיים ארלוזורוב, בית הספר היה קרוב מאד למסלול ההלוויה הזאת. כל תלמידי בית הספר עמדו על המדרכה בעת ההלוויה. אני זוכרת משאיות רבות, על כל אחת מהן 6 ארונות קבורה, מאחורי כל משאית נגרו אימהות וקרובים אחרים. חלק מהאימהות החזיקו בידיהן תמונות של החללים, הכאב והבכי היו קשים מנשוא. וגם אני עמדתי שם ובכיתי ובכיתי.

והיה עוד חלל "אלמוני". עבורי, הוא היה ונשאר אלמוני. מעולם לא ראיתי, ביתו היה בשכונת רחביה, סמוך לדירה שאליה התפנינו, אמי ואני. כאמור, לא הכרתי אותו, אבל את זעקות השבר, משהגיעו המבשרים אל ביתו אני שומעת גם היום, 77 שנים לאחר שנשמעו בחלל האוויר.

בעת הצפירה ביום הזיכרון אני זוכרת את הנופלים הראשונים שלי, ואני זוכרת גם את חבריי, ואת כל התלמידים שלי, אשר נפלו במערכות ישראל.

יהא זכרם של כל 25,417 חללי מלחמות ישראל, של כל אחד ואחד מהם, ברוך. ומי ייתן ותימצא נחמה לכל מאות האלפים של הוריהם, ילדיהם, אחיהם ואחיותיהם, חבריהם וקהילותיהם.

• מנחם בגין והצ'ק שלא נפדה

מונחת על שולחני סימניה שהודפסה וחולקה ללקוחות ע"י רשת סטימצקי. אני אוספת סימניות ויש לי לא מעט, אבל הסימניה הזאת היא מיוחדת במינה. הסיפור שלה מודפס על גבה:

ב-7.10.1983 קיבל מנחם בגין צ'ק על סך 102,705 שקלים ישנים מרשת סטימצקי עבור תמלוגים על ספרו "בלילות לבנים".

36 שנים אחרי, במהלך סידור ספרייתו במרכז בגין, נמצא הצ'ק שלא נפדה בתוך אחד הספרים כשהוא משמש כסימניה.

ברגע שנחשפנו לסיפור המקסים הזה, החלטנו מיד להוציא סימניה זהה עבור קהל לקוחותינו, ועכשיו גם אתם יכולים ליהנות מספרים עם הסימניה של בגין.

עד כאן סיפור הסימניה. ומכאן שלוש הערות שלי:

- א. את הסימניה הזאת קבלתי לפני כמה שנים. רק עכשיו, כשהעתיקתי את המשפטים, שמתי לב לתאריך של הצ'ק: 7.10.1983. ארבעים שנה, בדיוק, לאחר מכן היה ראש ממשלה אחר, והיה האסון הגדול ביותר שהתרחש בישראל מאז הקמתה, בתאריך הזה ממש.
- ב. 102,705 שקלים ישנים היו שווים, בשקלים חדשים 102 ₪. לא סכום ענק, אבל בכל זאת ראש הממשלה ההוא לא פדה אותו.
- ג. אחד מממלאי התפקידים בממשל של טראמפ, מרבה לנסוע בעולם, לצרכי תפקידו, הוא לוקח אתו את אשתו. הם אינם נוסעים ב AIR FORCE 1 וגם לא ב"כנף ציון". לסטיב וויטקופף יש מטוס פרטי. הוא ורעייתו טסים בו, ואינם נוסעים על חשבון משלם המיסים האמריקאי.

שתהיה לנו שנה של עצמאות אמיתית

והמון תודה לכל העוסקים בעשייה התרבותית שלנו בכפר הנשיא. אין עליכם!

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@

שלום לכולם,

שמי איריס מקונן, ואני העובדת הסוציאלית החדשה של כפר הנשיא. אשמח להכיר אתכם – ולהיות לכתובת בכל צורך או שאלה.

אני אגיע לקיבוץ לרוב בימי שני, ואשמח להיפגש עם כל מי שמעוניין, כמובן בתיאום מראש.

ניתן ליצור איתי קשר בטלפון: 052-6505165.

להתראות בקרוב,
איריס

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בָּרוּךְ

רוני גוטר ז"ל - (11/11/2021 - 2/7/1962)

רוני גוטר בן כתת "חרמון".
רוני נפגע בראשו מצלף במלחמת לבנון הראשונה (1982) ומאז עבר תהליך ארוך וקשה של הדרדרות שהביאה אותו לסוף חייו.
הסיבה שאני, אישית, מביא את רוני בשבוע של יום הזכרון, כי מבחינתי רוני הינו חלל צה"ל לכל דבר!! ושמשום מה בצה"ל הוא אינו מוכר ככזה!!! נכון, הוא נאבק בפציעה הקשה במשך 29 שנה אבל הוא נפטר עקב אותה פגיעה!!! ולא משום דבר אחר!! הוא כנראה לא ידע ש"אסור" ככה למשוך את המוות! חבל לי מאד שגם בכפר הנשיא, כולל רשימות הארכיון, שמו אינו מופיע ביום הזכרון. חבל מאד!!!

מה הדאעווין
שלכם?

<https://khbbm1.wixsite.com/2000-06>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

שירי מלחמת חרבות ברזל

'ארבעה ימים אחרי שהתעוררתי בטיפול נמרץ מרים ומני נכנסו בעיניים רטובות.
ההמלצה של הרופאים הייתה שיתנו לי כמה ימים להתחזק לפני שיספרו לי שעקיבא נהרג.
בתוך תוכי ידעתי אבל המשכתי לשאול אם הוא בחיים.
והם המשיכו להתחמק. עד אותו רגע.
בשלב הזה אתה שומע את המילים אבל לא ממש מעכל. לוקח לעצב כמה חודשים לחלחל לכל פינה.
לאט לאט התחלת להבין את המושג 'שנת אבל', פתאום דברים צצו בזכרון. חוויות של שנים ארוכות.
סיפורים.
הארוחה האחרונה ביחד. החיבוק האחרון כמה שעות לפני. מאז הוא עולה לי במחשבות כל הזמן.
תמיד באותו אופן, תמיד יפה וחזק ועם הסידור הקטן שלו ביד שואל אם הנחתי תפילין ולמה אני
מעשן. ואם דיון 2 סרט טוב כמו הראשון. ואני מנהל איתו שיחות כשאף אחד לא שומע. בהליכות
הארוכות ביער.
שואל אם טוב שם למעלה?
ואם הוא פגש את אלכסיי.
ואיך הבירה שם?
ואיך מחבקים את הכאב הזה?
איך ללמוד, למרות הכל, לתת לחיים שוב לרקוד'.

לתת לחיים לרקוד

מילים: עמדי עידן / דרור מתן

לאחרונה אני כבר לא בטוח
שכל מה שחוויתי באמת קרה
עוד מקווה להתעורר פתאום
מהסיט הזה בבהלה
להיכנס בשקט אל החדר
לנשק את הילדים
להירגע לנשום עמוק
לקלל חלומות רעים
לאט לאט זה מתיישב לי
כל השנה האחרונה
כל מי שאיבדתי
כל מילה שנאמרה
אני רוצה שוב לחייך בלי פחד
להצליח להביט רחוק
ללמוד לחבק את הכאב
לתת לחיים לרקוד

פתאום דממה בנינו
את רחוקה מכאן שנות אור
תגידי זה יהיה ככה לתמיד?
מתי זה יעבור?
אני לא רוצה להיות כמותם
לשקר, להעמיד פנים
להפוך להיות אילם

לדבר דרך שירים
רק ניסיתי להגיד לך
טוב שאת כאן
שאת בחיים
וטוב שאת צוחקת
גם אם זה לאחרים
עוד גאולה תבוא אל שנינו
אחרי עשר המכות
נלמד לחבק את הכאב
לתת לחיים לרקוד

בלילות הכלב ואני
מסתובבים משוטטים
מהיער עולים קולות
נחמנים מתבודדים
כבר חודשים שאני לא מצליח
להשלים, להאמין
כבר לא קונה מי שמוכר
שהוא מצא את אלוהים
והנה שוב אתה עולה לי
עם הסידור שלך ביד
געגועים באים בלילה
והלילה במיוחד
אם אלוהים שם לידך תגיד לו
אני לא מוותר על החלום
אלמד לחבק את הכאב
לתת לחיים לרקוד

רוח נפש נשמה
אני זרם תודעה
אני הכול, אני כלום
מציאות ואשליה
אני כולי פצע פתוח
לא מוצא מקום לנוח
לא מוצא לי נחמה
אם אתה שם
אם אתה שומע
תדע שאני מפחד להשתגע
אבל לא מפחד מהכאב
תן לי הכול, תן לי עוד
תן לי ללמוד
לתת לחיים לרקוד

סיפור לשבת

"המחברת שנשכחה" / כתיבה: יהונתן גומני

נטע הייתה מורה עם לב פתוח, אבל כמו כל מורה, גם לה היו ימים ארוכים. כיתה ה' 2 הייתה מלאה בילדים טובים, שובבים, קצת ביישנים. ואז הייתה מאיה.

ילדה שקטה. תמיד עם קוקו מהודק, מבט נמוך, ובלי הרבה מילים. היא ירבה בשורה השלישית מימין, כמעט אף פעם לא משתתפת. אבל נטע, עם השנים, כבר למדה שדווקא השקטים, הם אלה שצריך לשים לב אליהם.

זה היה ביום שלישי. סוף היום. הילדים יצאו להפסקת צהריים, הצלצול האחרון נשמע.

נטע התחילה לסדר את הכיתה, ואז ראתה מחברת פשוטה, כזו בלי עטיפה, בלי שם מונחת על הכיסא של מאיה.

בהתחלה חשבה להניח בצד, אבל משהו עצר אותה. היא פתחה עמוד ראשון. ואז ... עצרה לנשום. "אני כותבת כאן כדי לא להשתגע. אם לא אכתוב ... אני אפול".

היא התיישבה. הלב שלה פעם חזק. היא המשיכה לקרוא.

"היום אבא שוב חזר שיכור, זרק את הצלחת על הרצפה. אמא בכתה בשקט, אני הברשתי לה את השיער, כדי שתישן רגוע".

עמוד אחרי עמוד, עולם שלם התגלה לה. עולם של כאב שאף אחד לא ראה.

"בהפסקה צחקו עליי שוב. אמרו שהבגדים שלי מסריחים. הם לא יודעים שאמא לא מצליחה לשטוף. אני לא כועסת. רק רציתי שמישהו ישב לידי".

נטע בלעה רוק. היא הבינה שכל חיוך של מאיה הוא הצגה. כל שתיקה היא ניסיון נואש לשרוד.

ובפינה האחורית של המחברת, היה כתוב: "אם מישהו מצא את זה... תדעו שזה לא טעות. אני פשוט לא מצליחה כבר לשאת את זה לבד".

נטע קמה מהכיסא כמו מישהי שמישהו הדליק לה אור.

למחרת, היא לא פנתה ישר לרשויות, היא פנתה ללב של הילדה.

בהפסקה היא ניגשה אליה, כרעה מולה, ולחשה:
"מאיה. אני קראתי ואני פה. אני לא מפחדת ממה שקראתי, אני מפחדת רק אם תישארי עם זה לבד".

מאיה הביטה בה והעיניים שלה, נשברו. דמעות ירדו בלי שליטה.
אבל זו לא הייתה שבירה, זו הייתה התחלה של ריפוי.

במשך שבועות, נטע הייתה שם, היא דיברה עם מאיה, עם יועצת בית הספר, עם אמא של מאיה, עם עובדים סוציאליים.
היא לא שיחררה, כי הבינה שהיא היחידה שראתה.

חודשיים אחרי, בכיתה התקיים יום כתיבה חופשית. כל תלמיד התבקש לכתוב "משהו שמרפא אותו".

מאיה הניחה דף על שולחן המורה, עליו היה כתוב:
"פעם כתבתי כדי לא להישבר, היום אני כותבת כדי לזכור שיש לי קול.
תודה שראית אותי".

מוסר השכל:

לפעמים מאחורי ילד שקט ... יש רעש עצום שהוא למד להחביא.
וכל מה שהוא צריך, זה לא רק מורה, אלא אדם אחד, עם לב אמיתי, שלא רק ילמד אותו חומר, אלא יזכור ללמד אותו שהוא שווה אהבה.
הצלה לא תמיד באה בצעקה. לפעמים היא כתובה במחברת ישנה שנשכחה בכיתה.

59 חטופים וחטופות נמצאים כבר 574 ימים בשבי